

ГОЛАС РАДЗІМЫ

ВЫДАЕЦЦА З 1955 ГОДА ●

● NO.45 (3069) ●

● ЧАЦВЕР, 6 снежня, 2007

ШТОТЫДНЁВІК “ГОЛАС РАДЗІМЫ” МОЖНА ЧЫТАЦЬ У ІНТЭРНЭЦЕ: WWW.GOLAS.BY

Трывалае сяброўства скарачае адлегласць
Віцебскі дзяржаўны медыцынскі ўніверсітэт мае намер адкрыць у Шры-Ланцы філіял падрыхтоўчага аддзялення **Стар. 2**

Знічкі Айчыны
Стар. 3

Красамоўны летапіс былых і новых перамог
Першая ў Беларусі плошча алімпійскіх зорак з’явілася ў Брэсце **Стар. 4**

Архітэктурны пейзаж еўрапейскай культуры

У Нацыянальнай бібліятэцы наладзілі выставу рэпрадукцый твораў Напалеона Орды з фондаў музея Варшавы

Спадчына цікавіць моладзь

Адна з рэпрадукцый Н. Орды

У экспазіцыі, прысвечанай 200-годдзю з дня нараджэння мастака, прадстаўлена сорак рэпрадукцый літаграфій і дзесяць рэпрадукцый каляровых малюнкаў Напалеона Орды, на якіх

паказаны старажытныя помнікі. Мастак адлюстравіў беларускія гарады, цэрквы, касцёлы, палацы, замкі і маёнткі, якія не захаваліся да нашых дзён ці былі значна пашкоджаны.

На рэпрадукцыях прадстаўлены, у прыватнасці, выявы Мірскага замка XVI стагоддзя у Карэліцкім раёне і руін замка XI–XVI стагоддзя ў Навагрудку Гродзенскай вобласці, палаца Ру-

мянцавых-Паскевічаў XVIII–XIX стагоддзяў у Гомелі, а таксама сядзіб Тадэуша Касцюшкі ў Івацэвіцкім раёне і Адама Міцкевіча ў Баранавіцкім раёне Брэсцкай вобласці.

Руплівая праца на імідж краіны

Адбылася справядзачна-выбарчая канферэнцыя Беларускага таварыства дружбы і культурных сувязяў з замежнымі краінамі. Яго старшынёй зноў абрана Ніна Іванова. З ёй сустрэлася наш карэспандэнт.

— Ніна Сямёнаўна, у чым сакрэт жыццяздольнасці вашай грамадскай арганізацыі?

— Сакрэт тут няма. Так склалася, што Беларускае таварыства дружбы на працягу дзесяцігоддзяў аб’ядноўвала і аб’ядноўвае самых актыўных прадстаўнікоў нацыянальнай інтэлігенцыі, якія працуюць на ідэю міжкультурнага міжнароднага супрацоўніцтва. Яны — нашы славутыя празаікі, паэты, навукоўцы, грамадскія дзеячы — надаюць народнай дыпламатыі вагу і аўтарытэт. Шматдушэўнага цяпла і шчырасці прыносяць у Мінскі Дом дружбы

Н. С. Іванова

Сяргей Панізнік, Леанід Дранько-Майсюк, Навум Гальпяровіч, Мікола Мятліцкі, Раіса Баравікова і іншыя.

Як і раней, працягвалася пашырэнне прысутнасці беларускай культуры ў свеце. Дастаткова прыгадаць традыцыйныя Дні культуры Беларусі ў бліжнім і далёкім замежжы. Можна, яны былі не такімі ўжо маштабнымі, як дзяржаўныя мерапрыемствы такога кшталту, але ў тым, што

яны былі цікавымі і карыснымі, можна не сумнявацца. Пра гэта сведчаць водгукі ўдзельнікаў гэтых святаў.

Таварыства можа ганарыцца тым, што за пяць гадоў узрасла колькасць замежных партнёраў, з якімі мы маем агульныя праграмы. Гэта, на мой погляд, сведчыць пра цікавасць да Беларусі і аўтарытэт нашай грамадскай арганізацыі. Так, іншы раз мы, і не беспадстаўна, асцерагаліся, ці ўдасца нашай арганізацыі захавацца ў якасці міжкультурнага асяродка, паўнацэннага цэнтру народнай дыпламатыі? Але Таварыства дружбы зноў пацвердзіла здольнасць актыўна існаваць і прадуктыўна ўзаемадзейнічаць у сферы культурных арыентацый.

Адным словам, сакрэт у такой жыццяздольнасці няма, бо яна грунтуецца на непадробнай любові нашага актыву да свайго, нацыянальнага, і выключна паважлівых адносінах да духоўных здабыткаў іншых народаў.

— Чым канкрэтна займаюцца таварыствы дружбы з асобнымі краінамі?

— Яны праводзяць розныя мерапрыемствы. Многія маюць, так бы мовіць, сваю “фішку” — тэму, якую вядуць з года ў год. Узорам такога падыходу можна лічыць таварыствы дружбы з краінамі азіяцкага рэгіёну: Індыя, Карэя, В’етнамам, Японія. Плённа працуе таварыства “Беларусь-Кітай”.

Добрай традыцыяй стала правядзенне сумесных з іншымі таварыствамі мерапрыемстваў па адной тэматыцы. Напрыклад, Дні славянскага пісьменства і культуры з таварыствамі “Беларусь-Украіна”, “Беларусь-Расія”.

Цікавай была і застаецца праца таварыства “Беларусь-Казахстан”. Вечарыны, прысвечаныя літаратурнай творчасці, народным традыцыям, прыцягвалі ўвагу не толькі актывістаў таварыства, але і казахскай дыяспары, пасольства Казахстана ў Мінску.

→ **Стар. 2**

ВЕСТКИ

Традыцыі талерантнасці прывабныя і сёння

Віктар Міхайлаў

Навукоўцы абмеркавалі пытанні культурнай разнастайнасці.

У польскім горадзе Аполе адбылася міжнародная навуковая канферэнцыя “Культурная разнастайнасць Беларусі і Апольскай Сілезіі”. Яе арганізатарамі выступілі Апольскі ваяводскі аддзел таварыства “Польшча-Усход”, Апольскі ўніверсітэт і Гродзенскі дзяржаўны ўніверсітэт імя Янкі Купалы.

У канферэнцыі прынялі ўдзел беларускія і польскія навукоўцы, прадстаўнікі мясцовых органаў самакіравання, грамадскіх арганізацый і студэнты. Выкладчыкі з Гродна расказалі аб этнічнай і культурнай разнастайнасці Гродзенскай вобласці, а таксама аб захадах па выхаванню моладзі ў традыцыйных талерантнасці. Беларуска-польскія дыпламаты прадставілі інфармацыю аб перспектывах развіцця беларуска-польскіх адносін. Варта адзначыць, што Апольская Сілезія з’яўляецца шматнацыянальным рэгіёнам. На тэрыторыі ваяводства пражываюць палякі, немцы, чэхі, а таксама выхадцы з Беларусі і Украіны, якія перасяліліся ў Польшчу пасля Другой сусветнай вайны.

Кніга распаўядае пра гасціннасць

Прэзентацыя кнігі беларускага пісьменніка Уладзіміра Гаўрыловіча і швейцарскага публіцыста Рэлігіуса Бутлера адбудзецца ў Швейцарыі.

Сумесны выдавецкі праект з удзелам беларускіх і швейцарскіх аўтараў рэалізуецца ўпершыню. У аснову кнігі “Гасціннасць” пакладзены нарысы двух аўтараў аб культуры побыту беларусаў і швейцарцаў. Выданне незвычайнае тым, што аб прыродзе Швейцарыі, культуры гэтай краіны і яе людзях расказвае беларускі пісьменнік, а пра Беларусь — швейцарскі. Кожны раздзел выдання надрукаваны як на беларускай, так і нямецкай мовах. У кнізе таксама сабраны фотаздымкі, якія зрабілі пісьменнікі падчас творчых паездак за мяжу.

Трывалае сяброўства скарачае адлегласць

Віцебскі дзяржаўны медыцынскі ўніверсітэт мае намер адкрыць у Шры-Ланцы філіял падрыхтоўчага аддзялення

Ганна Бандарчук

Навучанне ў Шры-Ланцы будзе весціся як дыстанцыйна, так і ў вочнай форме. На першым этапе мяркуюцца прыняць на падрыхтоўчае аддзяленне каля шасцідзесяці маладых людзей, якія пры паспяховай здачы выпускных экзаменаў будуць залічаны на першы курс Віцебскага дзяржаўнага медыцынскага ўніверсітэта. Такім чынам, універсітэт зможа весці якасны адбор будучых студэнтаў і тым самым гарантаваць высокую падрыхтоўку спецыялістаў для Шры-Ланкі, падкрэсліў рэктар Валерый Дзейкала.

Шэф-міністр правінцы Сабарагамува Махіпала Херат у гутарцы з карэспандэнтам “Голасу Радзімы” заявіў аб высокай зацікаўленасці ў адкрыцці філіяла Віцебскага дзяржаўнага медыцынскага ўніверсітэта. “Стварэнне філіяла падрыхтоўчага аддзялення віцебскага медуніверсітэта падтрымана прэзідэнтам Шры-Ланкі і будзе

Спадара Махіпалу Херата сустракалі ў Віцебску гасцінна

спрыяць умацаванню сяброўскіх адносін паміж нашымі краінамі”, — падкрэсліў ён.

Варта адзначыць, што ў

Віцебскім дзяржаўным медыцынскім ўніверсітэце вучыцца болей 400 замежных грамадзян, прыкладна чвэрць з іх — гра-

мадзяне Шры-Ланкі. Першыя студэнты з гэтай дзяржавы прыбылі на вучобу ў Віцебск яшчэ ў 1982 годзе.

Руплівая праца на імідж краіны

(Працяг. Пачатак на стар. 1)

— Таварыства працягвае ўдзел у руху пародненых гарадоў?

— Абаязкова. Не без нашага ўдзелу трыццаць пяць беларускіх гарадоў знайшлі сотні пабрацімаў у дзесятках краін свету. У тым ліку: у Расіі — 41, Балгарыі — 36, Польшчы — 33, Германіі — 18, Францыі — 9.

Цяжка пераацаніць значэнне руху пародненых гарадоў ва ўсталяванні рэгіянальных сувязяў. Разам з Беларускай грамадскай арганізацыяй “Пародненыя гарады” за пяць гадоў праведзена дзесяць каардынацыйных сустрэч беларускіх гарадоў з іх замежнымі партнёрамі. Хочацца выказаць вялікую ўдзячнасць кіраўніцтву беларускіх гарадоў і рэгіянаў, якія актыўна садзейнічаюць гэтай важнай справе. Мы, у прыватнас-

ці, высока цэнім тую ўвагу, якую надае гэтай праграме старшыня Мінскага гарвыканкама Міхаіл Паўлаў.

— Якой вам бачыцца перспектыва таварыства?

— У таварыства вялікае кола замежных сяброў і папалчнікаў, а гэта дае падставу спадзявацца, што арганізацыя і далей будзе развівацца. Праўда, нам жыццёва неабходна матэрыяльная падтрымка. Відавочна, Беларускаму таварыству дружбы трэба зноў настройвацца на няспынны дыялог са спонсарамі. Але ўсё гэта па сілах нашай грамадскай арганізацыі, калі мы будзем мець неабходную падтрымку з боку зацікаўленых устаноў, разам працаваць на імідж краіны.

Ірына Трафілава

Цікавая размова пра выпускнікоў Мінскай гімназіі

Выдатны гісторык, бліскучы юрыст і браты Здзяхоўскія — стваральнікі “Паўночных Афін” у Ракаве, былі ў цэнтры ўвагі навуковай канферэнцыі

Адам Мальдзіс

Польскі інстытут у Мінску кожны год сумесна з Беларускам дзяржаўным педагагічным ўніверсітэтам імя Максіма Танка і Вроцлаўскім ўніверсітэтам праводзіць навукова-тэарэтычныя канферэнцыі, прысвечаныя знакамітым мінчанам XIX–XX стагоддзяў, якія мелі дачыненне да беларускай і польскай культур, нарадзіліся або вучыліся, жылі ў Мінску і на Міншчыне. Чацвёртая па ліку, якая адбылася днямі, была прысвечана выпускнікам Мінскай гімназіі.

Высокі тэарэтычны ўзровень гаворцы надаў прафесар Здзіслаў Вінніцкі з Вроцлава. Ён разгледзеў месца і ролю Мінскай гімназіі сярод іншых навучальных устаноў на беларускай зямлі, створаных у адпаведнасці з палажэннямі Камісіі нацыянальнай адукацыі — па сутнасці, першага міністэрства адукацыі ў Еўропе. Паводле гэтых палажэнняў, духоўная, манастырская адукацыя змянялася свецкай. На месца даволі шматлікіх у Беларусі

езуіцкіх, піярскіх і базільянскіх калегіяў прыходзілі гімназіі. І сярод іх — мінская, славуная сваімі выпускнікамі.

Пра трох такіх славунасцяў падрабязна расказалі госці з Польшчы. “Героём” даклада прафесара Мацея Мруза з Вроцлава стаў выдатны гісторык, ураджэнец Мінска Тадэвуш Корзан, які прадстаўляў славянскую навуку на кангрэсах у Рыме і Парыжы. Пра бліскучага адваката Аляксандра Лядніцкага гаварыў доктар Раман Юркоўскі з Ольштына. Знакаміты прамоўца, які сваімі словамі выклікаў слёзы нават у царскіх пракурораў, бараніў бедных без аніякага ганарару. Лядніцкага выбралі ад Міншчыны дэпутатам I думы, дзе ён стварыў фракцыю аўтанамістаў. Урэшце, ракаўчанам братам Здзяхоўскім, Мар’яну і Казіміру, прысвяцілі даклады з польскага боку юрыст Яцэк Брахоцкі, а з беларускага — аспірант Аляксандр Дуко. Яны ахарактарызавалі прывабныя вобразы літаратараў, філосафаў і грамадскіх дзеячаў, якія пасля заканчэння

Выданне пра мінчан

Мінскай гімназіі стварылі ў Ракаве сядзібу музаў — “Паўночныя Афіны”, куды пісаў лісты Леў Талстой, прыязджалі Эліза Ажэшка і шмат іншых пісьменнікаў і музыкантаў. Гэта быў буйны асяродак культуры на Міншчыне.

Невядомую старонку ў гісторыі мінскай тэатральнай культуры раскрывае доктар Збігнеў Ендрыхоўскі (Вроцлаў). Аказваецца, пры гімназіі існавала асобная зала, якую выкарыстоўвала для спектакляў трупа (антрэпрыза) Мацея Кажынскага. У 1802 годзе тут на прадстаўленні прысутнічаў сам імператар Аляксандр I. З Мінска трупа Кажынскага ездзіла на гастролі ў Маскву.

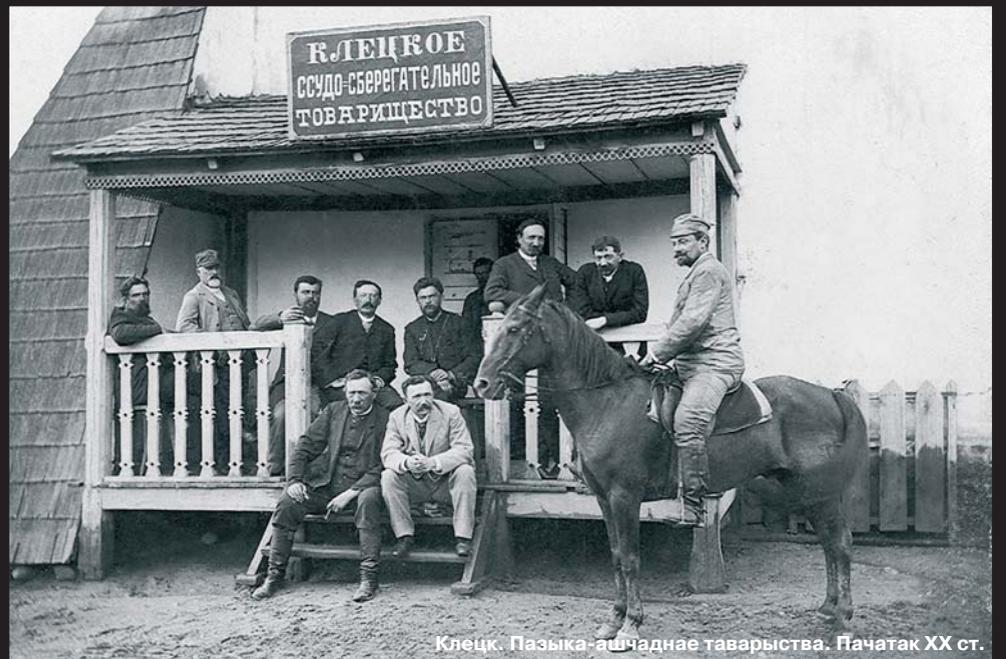
Наканферэнцыі гаварылася пра выпускнікоў Мінскай гімназіі, якія ўнеслі ўклад у развіццё беларускай культуры. Гэта Янка Лучына, Ядвігня Ш., Юзэп Фарботка і многія іншыя. Пра асаблівасці гімназічных будынкаў у XIX стагоддзі апавядаў архітэктар Уладзімір Дзянісаў, іх тапаграфічнае і тапанімічнае размяшчэнне — гісторыкі Алег Дзярновіч і Іван Сацукевіч.

Сустрэчы ў Доме дружбы заўсёды выклікаюць інтарэс

3

Калі дзе заходзіць размова пра Клецк, то перш, чым выказаць нейкае пэўнае ўласнае стаўленне да гэтага старажытнага горада, я прыпамінаю яго паселішчы-“пабрацімы”: старыя вёскі і мястэчкі. Велічыня некаторых з іх мо і не такая прыкметная ў сённяшняй прасторы... Але ж варта ўгледзецца ў сіваю мінуўшчыну, і заіграе даўніна прывабнымі постацямі, адметнымі падзеямі... І Клецк, Ключчына ўжо пададуцца старонкай звышпрыцягальнай, багатай на шматфарбную гісторыю. Гэта пад Клецкам войскі Вялікага княства Літоўскага разбілі татараў. І не проста разбілі, не проста ўзялі ў палон 3 тысячы чужаземцаў, а яшчэ і выратавалі — што ці не самае галоўнае — 40 тысяч жанок і мужчын, палоненых татарамі ў Беларусі.

Клецк. Пазыка-ашхаднае таварыства. Пачатак XX ст.

Знічкі Айчыны

Алесь Карлюкевіч

Да сярэдзіны XVI стагоддзя Клецкам валадарыла каралева Бона. А пазней — Радзівілы.

У Клецкім фарным касцёле, пабудаваным у 1550-1552 гадах, а крыху пазней перабудаваным пад кальвінскі збор, прапаведнікам служыў Сымон Будны...

І годныя свайго цэнтра бліжэйшыя вёскі і мястэчкі.

Чырвоная Зоркада 1969 года насіла назву Радзівілімонты. У васемнацятым стагоддзі па праекту італьянскага архітэктара Карла Спампані быў пабудаваны палац. Ёсць і такія цікавыя факты: Антоній Радзівіл паміж Нясвяжам і Радзівілімонтамі першым наладзіў тэлефонную сувязь — на адлегласці ў 25 кіламетраў.

Сіняўка. Тут захаваны станцыйны дом, пабудаваны яшчэ ў 1843 годзе.

А Туча, што месціцца паблізу ад Сіняўкі, і зараз уражвае старажытным пейзажным паркам ды панскім палацам, пабудаваным у другой палове XIX стагоддзя...

І ўсё ж гісторыю Ключчыны, тых жа старажытных паселішчаў найболей упрыгожваюць славытыя ўраджэнцы.

Якую вёску ні вазьмі — адусюль слаўныя сыны і дочки. Нават не трэба зазіраць у тоўшчу мінулых часоў... Вось яны — асобы, якімі на Ключчыне ганарацца. У вёсцы Межня Слабада нарадзіўся Леанід Гуляка, які доўгі час узначальваў Міністэрства культуры Рэспублікі Беларусь. Цяпер — Упаўнаважаны па справах рэлігій і нацыянальнасцяў. Намеснікам міністра адукацыі працаваў доктар тэхнічных навук, прафесар, член-карэспандэнт

Клецк. Гравюра Т. Макоўскага. Пачатак XVII ст.

Клецк. Сінагога. Пачатак XX ст.

Нацыянальнай Акадэміі навук Пётр Кухарчык. Пасля ён узначальваў Акадэмію кіравання пры Прэзідэнце Рэспублікі Беларусь. Зараз з'яўляецца рэктарам Беларускага дзяржаўнага педагагічнага ўніверсітэта. З вёскі Кухчыцы — міністр сельскай гаспадаркі і харчавання Леанід Русак. Наўмысна згадваю высокіх чыноўных мужоў. Кар'ера ў дзяржаўнай службе, пасады, звязаныя з кіраваннем у пэўнай галіне — гэта няпросты хлеб, які патрабуе, мажліва, самаахвярнасці не меншай, чым тэа высылкі, што працягваюць творчыя асобы — пісьменнікі, мастакі, артысты, кампазітары.

Зямляк Леаніда Русака па Кухчыцах — доктар медыцынскіх навук Пётр Восіпавіч Лабко. Праўда, на 23 гады старэйшы, нарадзіўся ў 1929 годзе. Пётр Восіпавіч — вучань слаўтага акадэміка і доўгажыхара (памёр, калі было болей за сто гадоў!) Давіда Голуба, адзін з аўтараў атласа “Вегетатывная нервовая сістэма”, працы, за якую разам з калегамі ўганараваны Дзяржаўнай прэміяй краіны. Вучоны-медык з'яўляецца і заслужаным дзеячам навукі Рэспублікі Беларусь. Досыць часта са сваімі лекцыямі прафесар Лабко выступаў у замежных універсітэтах.

А ў вёсцы Загорнае нарадзіўся доктар тэхнічных

навук Аляксандр Піварчык, які зараз працуе ў Падольскім інстытуце. На навуковым рахунку нашага земляка — распрацоўкі па палётах першых касманаўтаў. Аляксандр Аляксандравіч — аўтар некалькіх сотняў навуковых публікацый, шэрагу манаграфій, яго пярэ належаць тры падручнікі.

І ўсё ж Ключчыну, як і ўсю Беларусь, немагчыма ўявіць без слугаў прыгожых мастацтваў. Адсюль родам — легендарны наш сучаснік, літаратар, які аднолькава паспяхова спраўляўся са сваёй арыгінальнай працай і быў таленавітым рэдактарам знакамітых нашых прэзіякаў, — Уладзімір Максімавіч Дамашэвіч. Менавіта ён даваў дарогу ў свет першым кнігам Васіля Быкава, Уладзіміра Караткевіча, Івана Чыгрынава. Пэўна ж, пакуль будзе існаваць беларускае слова, імёны гэтых майстроў застануцца ў нашай гісторыі. І сам Уладзімір Максімавіч шчодро парупіўся на мастацкай ніве. Шырокі розгалас сярод чытачоў займеў яго раман

Клецк. Касцёл Святой Тройцы. 1920.

“Камень з гары”, які, перш чым патрапіць у друк, ці не два дзесяцігоддзі праляжаў у шуфлядзе стала. Падзеяй стала і сустрэча з аповесцю Уладзіміра Дамашэвіча “Кожны чацвёрты”. Гранічная шчырасць, за якую ва ўсе гады змагаўся ў літаратуры, зрабіла гэтыя творы яркімі, дынамічнымі, вартымі ўвагі. Працягвае сталага веку літаратар сваю творчую працу і зараз. У “Полымі”, “Малодосці” друкуюцца яго новыя раманы і аповесці, на старонках газеты “Літаратура і мастацтва” — пісьменніцкі дзённік, выказванні з якога і зараз не страчваюць актуальнасці. Дарэчы, праз многія творы Уладзіміра Дамашэвіча праглядаецца яго малая радзіма — Ключчына. А разам з журналістам-земляком Уладзімірам Сазановічам (ён, праўда, рэдагаваў раённую газету ў Падмаскоў'і) беларускі прэзіяк напісаў дакументальную аповесць пра клецкіх падпольшчыкаў-камсамольцаў перыяду Вялікай Айчыннай вайны. Да гісторыі Ключчыны спрычыніўся яшчэ адзін беларускі літаратар, які за сваё кароткае жыццё нявала павандраваў

па свеце, — краянавец, чым патрапіць у друк, ці не два дзесяцігоддзі праляжаў у шуфлядзе стала. Падзеяй стала і сустрэча з аповесцю Уладзіміра Дамашэвіча “Кожны чацвёрты”. Гранічная шчырасць, за якую ва ўсе гады змагаўся ў літаратуры, зрабіла гэтыя творы яркімі, дынамічнымі, вартымі ўвагі. Працягвае сталага веку літаратар сваю творчую працу і зараз. У “Полымі”, “Малодосці” друкуюцца яго новыя раманы і аповесці, на старонках газеты “Літаратура і мастацтва” — пісьменніцкі дзённік, выказванні з якога і зараз не страчваюць актуальнасці. Дарэчы, праз многія творы Уладзіміра Дамашэвіча праглядаецца яго малая радзіма — Ключчына. А разам з журналістам-земляком Уладзімірам Сазановічам (ён, праўда, рэдагаваў раённую газету ў Падмаскоў'і) беларускі прэзіяк напісаў дакументальную аповесць пра клецкіх падпольшчыкаў-камсамольцаў перыяду Вялікай Айчыннай вайны. Да гісторыі Ключчыны спрычыніўся яшчэ адзін беларускі літаратар, які за сваё кароткае жыццё нявала павандраваў

па свеце, — краянавец, чым патрапіць у друк, ці не два дзесяцігоддзі праляжаў у шуфлядзе стала. Падзеяй стала і сустрэча з аповесцю Уладзіміра Дамашэвіча “Кожны чацвёрты”. Гранічная шчырасць, за якую ва ўсе гады змагаўся ў літаратуры, зрабіла гэтыя творы яркімі, дынамічнымі, вартымі ўвагі. Працягвае сталага веку літаратар сваю творчую працу і зараз. У “Полымі”, “Малодосці” друкуюцца яго новыя раманы і аповесці, на старонках газеты “Літаратура і мастацтва” — пісьменніцкі дзённік, выказванні з якога і зараз не страчваюць актуальнасці. Дарэчы, праз многія творы Уладзіміра Дамашэвіча праглядаецца яго малая радзіма — Ключчына. А разам з журналістам-земляком Уладзімірам Сазановічам (ён, праўда, рэдагаваў раённую газету ў Падмаскоў'і) беларускі прэзіяк напісаў дакументальную аповесць пра клецкіх падпольшчыкаў-камсамольцаў перыяду Вялікай Айчыннай вайны. Да гісторыі Ключчыны спрычыніўся яшчэ адзін беларускі літаратар, які за сваё кароткае жыццё нявала павандраваў

Красамоўны летапіс былых і новых перамог

Першая ў Беларусі плошча алімпійскіх зорак з'явілася ў Брэсце

Імёны спартсменаў-алімпійцаў цяпер заўсёды можна ўбачыць на гарадской плошчы Брэста

Галоўнай адметнасцю новай плошчы стала шасціметровая стэла з імёнамі знакамітых спартсменаў Брэстчыны, якія заваявалі вышэйшыя ўзнагароды на Алімпійскіх гульнях. Сёння такіх спартсменаў у вобласці дванаццаць. Гэта алімпійскія чэмпіёны Сяргей Макаренко (грэбля на байдарках і каноэ), Юлія Несцяренко (лёгкае атлетка), Леанід Тараненка (цяжкае атлетка), сярэбраныя прызёры Пётр Пачэнчук (лёгкае атлетка),

Барыс Ісачэнка (стрэльба з лука), Ганна Бацюшка (цяжкае атлетка), уладальнікі бронзавых алімпійскіх узнагарод Тамара Давыдзенка (грэбля), Яраслава Паўловіч (грэбля), Наталля Сазанчыч (лёгкае атлетка), Юлія Бічык (грэбля акадэмічная), Наталля Гелах (грэбля акадэмічная), Сяргей Мартынаў (кулявая стрэльба).

— У Брэсцкай вобласці вялікія спартыўныя традыцыі, непасрэдна ў абласным цэнтры, дзе за апош-

нія гады з'явілася шмат новых спартыўных аб'ектаў, створаны выдатныя ўмовы для заняткаў фізкультурай і спортам, — адзначыў старшыня Брэсцкага гарвыканкама Аляксандр Пальшанкоў на ўрачыстай цырымоніі адкрыцця плошчы Алімпійскай славы. Дарэчы, гісторыя спорту, дасягненні спартсменаў Брэстчыны знойдуць сваё адлюстраванне і ў экспазіцыі музея, які хутка адкрыецца ў горадзе над Бугам. Усё гэта стане дадатковым

стымулам для новых перамог. А будучая Алімпіяда ў Пекіне, на якую адправяцца больш чым дваццаць прадстаўнікоў Брэсцкай вобласці, дадасць новыя імёны на плошчы зорак.

Брэст стаў першым абласным цэнтрам у рэспубліцы, дзе з'явілася плошча алімпійскіх зорак. Ініцыятарамі праекта выступілі аблвыканкам і прадстаўніцтва Нацыянальнага алімпійскага камітэта ў Брэсцкай вобласці.

На сустрэчу — з Дзедам Марозам

Хутка Новы год, а з ім — вясёлыя навагоднія і калядныя святы, зімнія канікулы ў школьнікаў. Да гэтага адказнага моманту актыўна рыхтуюцца ў маёнтку Дзеда Мароза ў Нацыянальным парку "Белаежская пушча".

Ліст — Дзеду Марозу

— Сваіх гасцей любімы казачны персанаж пачне сустракаць у абноўленай сядзібе, — расказала вядучы спецыяліст

аддзела інфармацыі Нацыянальнага парку "Белаежская пушча" Таісія Скуратава. — Напярэдадні навагодніх святаў яна зазіхаецца чарадзейнымі агнямі новай ілюмінацыі, а жыллё Дзядулі дзякуючы новаму трысняговаму даху ператворыцца ў сапраўдны казачны церам. І, безумоўна, казачны эфект маёнтку дадасць снегавая гармата, дзякуючы якой у Дзеда Мароза заўсёды будзе снег.

Дасланыя лісты і сувеніры Дзед Мароз цяпер будзе захоўваць у больш прасторнай скарбніцы. З'явіцца ва ўладара мяцеліц і завірух новыя памагатыя: падарункі і ласункі дзецям будуць уручаць Лясун і Лясная Фея, у якіх таксама будзе свая казачная хага.

Да навагодніх святаў значна пашырацца і гандлёвыя шэрагі каля маёнтка. Тут госці Дзеда Мароза з задавальненнем змогуць паспытаць традыцыйныя пушчанскія пачастункі — бліноў з мёдам і гарбаты на травах.

Зубры праявілі нечаканыя здольнасці

У Белаежскай пушчы зубры — сапраўдныя гаспадары

У Нацыянальным парку "Белаежская пушча" зубры дапамаглі вучоным знайсці стаянку старажытных людзей.

У Пашукоўскім лясніцтве зубры разрылі адзін з узгоркаў і выцягнулі з зямлі востры камень з прасвідраванай адтулінай, які нагадвае тапор, некалькі крэмніевых наканечнікаў стрэл і чарапкі глінянага посуду. Гэтыя рэчы знайшоў падчас правядзення даследаванняў навуковы супрацоўнік парка Аляксей Буневіч і паведаміў аб іх

спецыялістам аддзела археалогіі Інстытута гісторыі Нацыянальнай акадэміі навук, якія складаюць рэестр помнікаў археалогіі на тэрыторыі пушчы.

Пазней вучоныя абследавалі месца, дзе зубры адкапалі археалагічныя знаходкі. Як раскажаў загадчык аддзела археалогіі Інстытута гісторыі Вадзім Лакіза, у гэтым раёне было некалькі пасяленняў старажытных людзей. Мяркуючы па знойдзеных прадметах, яны належалі да каменнага і бронзавага вякоў.

Памятных манет стане больш

Іван Цыганкоў

Нацыянальны банк Беларусі плануе выпусціць у абарачэнне дадаткова шэраг памятных манет.

Яшчэ да Новага года пабачаць свет дзве манеты з серыі "Казкі народаў свету" — "Алісіны прыгоды ў дзівоўскай краіне" і "Аліса ў залюстроўі". У рамках гэтай серыі ўжо выпушчана шэсць найменшых памятных манет. Выпуск залатых манет з устаўкамі з брыльянтаў (Ліса, Сокал-падарожнік) працягне манета "Воўк". Улічваючы наяўнасць попыту на еўрапейскім рынку на сярэбраныя памятныя манеты з устаўкамі камянёў "Свароўскі", будучы адчаканены дзве сярэбраныя манеты з гэтымі камянямі — "Воўк" (з эскізам, ідэнтычным залатой памятнай манеце "Воўк"), а таксама — "Ваўкі".

У межах шырокамаштабнай навуковай праграмы, якая праводзіцца па даследаванні Арктыкі і Антарктыкі, намечаны выпуск сярэбранай памятнай манеты "Міжнародны палярны год". А працягваючы выпуск памятных манет у рамках тэматыкі "Беларускі балет", Нацыянальны банк мяркуе выпусціць сёлета манеты "Беларускі балет. 2007". Гэтая тэматыка вельмі папулярная як на сусветным рынку, дзе прададзена больш за 12 000 манет, так і на айчынным рынку.

Чорна-белая і каляровая магія

Фотакалекцыя магілёўскай студыі "Тры плюс" прызнана лепшай на выставе ва Украіне.

Фотакалекцыя магілёўскай студыі "Тры плюс" прызнана лепшай у СНД на міжнароднай выставе "Свет фатаграфіі", якая прайшла падчас традыцыйнага семінара-практыкуму "Буджак-2007" для фатографу-мастакоў, фотаклубаў, фотакарэспандэнтаў, а таксама фотаамагараў. Усяго ў экспазіцыі былі прадстаўлены творы 150 аўтараў з Беларусі, Украіны, Расіі, Малдовы і Эстоніі.

Работы магілёўскіх фотамастакоў Мірона Шчудло "Памяці Далі" і Сяргея Краўцова "Вечар" занялі першыя месцы на конкурсе фатаграфій і надрукаваны на першай старонцы каталога, які выйшаў па выніках семінара. У ліку прызёраў — работы магіляўчан Сяргея Шунцікава "Лета", Аляксандра Ліціна "Успаміны аб Артызе", Ірыны Савосінай "Пасля дажджу" і іншыя.

Творчая студыя "Тры плюс" створана на прадпрыемстве "Магілёўхімвалакно" 15 гадоў таму. Многія яе выхаванцы сталі фотамайстрамі высокага класу. Іх работы ўдасцеены залатых, сярэбраных і бронзавых медалёў на многіх міжнародных конкурсах.